Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окремо жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Француско-росийскі відносини. — З полудневої Африки.)

Вчера відбули ся в Галичині вибори послів до ради державної з куриї більшої посілости і на тім скінчив ся цілий акт виборчий в Галичині. Послами вибрані пп.: Давид Абрагамович, др. Стан. Старжиньский, Ап. Яворский, Адам Єнджейович, Стан. Созаньский, Мих. Гараніх, Вікт. Чайковский, Йос. Поповский, Юл. Блажовский, Володим. Гневош, Володисл. Струшкевич, др. Петро Гурский, Сев. Генцель, др. Володим. Козловский, ґр. Ант. Водзицкий, др. Герм. Чеч-Ліндепвальд, др. Генрик Вельовейский, ґр. Казим. Шептицкий, ґр. Войт. Дідушицкий і Евг. Абрагамович. Всїх послів вибирає курия більшої посілости в Галичині 20.

В західних краях Австриї принесли вибори далеко більше несподіванок і зміни, як у нас. Характеристичним знаменем для тамошних відносин єсть, що бар. Діпавлі, бувший міністер і маршалок краєвий Ебенгох перепали при виборах. Вправдї бар. Діпавлього вибрано опісля в иншім окрузї з сїльских громад, але він чув ся так діткненим сим фактом, що заявив катеґорично, що мандату не прийме і взагалї відтягає ся зовсім від політичного житя. Як уложать ся ґрупи в новім парляменті з дотеперішного посольского матерялу, то ще трудно означити. Вигляди утвореня сталої, сильної більшости дуже малі. Вправдї зачувати, що польскі політики старають ся привернути давну більшість, отже Коло польске приєднати назад з Чехами, але то лише непевні слухи. Впрочім буде се в першій мірі залежати від Чехів, чи у них переважить национальний радикалїзм, чи взгляди на добро держави і пошановане конституциї. — В двох послідних днях змінили вибори стан посїданя партий о стілько, що в Долїшній Австриї антисеміти стратили три мандати. Загальна страта антисемітів при сегорічних виборах виносить 8 мандатів. Замітний є незвичайний зріст социялїстичних голосів у Відни. Примір ом в V. окрузї антисеміт одержав 3.700, а социяльний демократ 2.300 голосів. В Гериальсї на социяльного демократа упало поверх 4.000 голосів. В Хебі нїм. лїберали упали против нїм. людовця. При тїснїйшім голосованю в чеських містах шенерериянці зискали 1 мандат, отже розпоряджають тепер 22 голосами.

„Петерб. Ведомости“ у вступній статї обговорюють тепер політичне положенє у Франциї, котра на гадку тої часописи перебуває тепер дуже тяжку кризу, тим поважнїйшу що із сторони ріжних часописий і росийских і француских аґітує ся против француско-росийского союза. Тепер у Франциї не виключена навіть можність зміни форми правительства — однако наколи кожде инше француске правительство, нереспубликаньске, мусїлоби вести заборчу політику, то і в інтересї загального мира як і всїх европейских держав лежить удержанє у Франциї теперішного републиканьского правительства. — Париска часопись Gaulois доносить, що ґен. Боадефр, бувший шеф ґенерального штабу, що в наслїдок нещастної драйфусівскої праси уступив із чинної службп, має тепер на підставі умови між Росиєю а міністром справ заграничних Делькасем обіймити вже в найблизшім часї команду корпусу армії. Часопись висказує надію, що Боадефр з патриотизму зробить ту жертву і прийме ту посаду. — Национальна праса француска донесла немов би петербурске правительство зажадало від француского міністра війни ґен. Андреа, аби він не вводив нїяких нових реформ в армії. Праса радикальна перечить тому і каже, що та поголоска обчислена лиш на то, аби виставити на сьміх міністерство війни в очах населеня Франциї. — Президентом палати послів вибрано знов посла Дешанеля против радикального кандидата Бріссона.

В Капляндї нїчого не змінило ся. Бури дальше посувають ся наперед і нищать зелїзницї та нападають на поменші анґлїйскі відділи. — Льорд Кіченер доносить з Преториї: Командант Паєре перейшов в суботу з цїлим своїм відділом зелїзничий шлях під Кальфонтен. В Капляндї не стало ся нїчого важного. Кількох ворохобників, що були прилучили ся до Бурів, піддало ся. — Як зачувати 500 Бурів хотїло відтяти доплив води до стациї над рікою Тукос, около 110 миль від Капштадту, а то аби перервати зелїзничий рух.

---

2)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

— Я прийшов жебрати — сказав пан Джефферзон Едвардс, витягаючи з кишенї спорий звиток паперів. — Та й знаю, що зайшов в таке місце, де знають милосердність. Розходить ся, бачите, о „Товариство для розвою диких“. Треба лиш кілька сот фунтів, щоби ввести товариство в житє. Благородна цїль, Джірдльстоне — цїль величава.

— Якаж то цїль? — спитав купець.

— Таже розвій диких — відповів Едвардс трохи заклопотаний. — Розвивають їх до висших характерів, і так поволи роблять білими. Професор Вільдер виголосив нам відчит о тім. Пришлю Вам одно число „Таймса“ зі справозданєм. Говорив також о їх палюхах. Они не можуть нагнути їх понад долоню. Дивна річ. Все, чого їм потреба, то лиш трошки гроший.

— Здаєсь, що то благородна цїль — сказав на то купець.

— Я то знав, що Ви так собі погадаєте! — крикнув малий чоловіколюбець з одушевленєм.— Розуміє ся, що образованє і розвій диких має для Вас дуже велику вагу, бо Ви преці міняєте у диких свої товари. Як би до Вас прийшов який чоловік, що не міг би зігнути свого великого пальця, і хотів з Вами торгувати, — то дїйстно не була би то дуже приятна річ. Наша гадка така, щоби з них поробити людий і поправити в них їх смак. Юет з королївскої академії вибрав ся в подорож, щоби розслїдити сю справу, але на жаль єму приключила ся якась пригода. Менї здає ся, що Юет погиб підчас якоїсь пригоди — ба, кажуть навіть, що дикі єго зїли. От, видите, маємо навіть своїх мучеників, мій любий друже, а ми, що сидимо вигідно дома, повинні бодай стілько робити, щоби о скілько можна підпирати добру справу.

— Якіж маєте імена на лїстї? — спитав купець.

— Зараз побачимо — сказав Джефферзон Едвардс, розкладаючи свою лїсту. — Спріґс десять фунтів, Мортон десять, Міґлесворт пять, Гимкінс десять, Індермен пятнайцять, і множество дрібних датків.

— А який доси найбільший?

— Індермен, що торгує тютюном, дав пятнайцять.

— То добре дїло — сказав пан Джірдльстон, і вмочив своє перо в каламар. — Хто дає — та Ви чей знаєте, що сказано в добрій старій книзї. А спис датків чей буде напечатаний і порозданий?

— А вжеж, що так.

— Тут маєте мій чек на двайцять і пять фунтів. Я гордий з того, що міг причинити ся до відродженя тих бідних людий, котрих провидїнє поставило в низшім крузї як мене.

— Джірдльстоне — відозвав ся на то член парляменту, тронутий до глубини серця, ховаючи чек — з Вас добрий чоловік. Не забуду того мій друже; нїколи того не забуду.

— Богатство має свої обовязки, а до тих належить добродїйність — відповів Джірдльстон з чувством, і стиснув філянтропови наставлену руку. — Бувайте здорові, мій любий пане. При нагоді дайте знати, яким успіхом увінчали ся наші змаганя. Як би треба більше гроший, то знаєте когось, на котрого можете числити.

Сардоньский усьміх проявив ся на суворім лици старого купця, коли замкнув двері за гостем. — То добре уміщений капітал — замуркотів він сам до себе, сїдаючи знову на своїм місци. Ба, зі взгляду на єго парляментарне становище і єго фінансову силу то навіть таки дуже оправданє уміщенє. То на лїстї виглядає добре і додає довіря. Я гадаю, що гроші таки добре уміщені.

Езра поклонив ся чемно, коли той великий чоловік переходив через контору, а Джільра, той худощавий старший книговодець, отворив двері. Джефферсон Едвардс обернув ся, коли переходив попри него і поклепав єго по плечи.

— Щасливий чоловіче, — сказав він своїм уриваним способом. — Маєте доброго принципала — то взорець — великий чоловік. — Слухайте єго, робіть, що каже — а не пожалуєте — будете видїти, що вийдете добре на тім. — І він пустив ся на улицю шукати нової запомоги для своєї найновійшої примхи.

3.

Непорадний малий книговодець стояв ще в дверох і споглядав за виходячим мілїонером

Новинки.

Львів дня 16 січня 1901.

— **Іменованя.** П. Міністер просьвіти іменував суплента рускої гімназиї в Коломиї, Івана Раковского, дійстним учителем при тїй гімназиї.

— **Контроля в удїлюваню науки релїгії в народних школах.** Станиславівский епископский ординарият видав слїдуюче розпорядженє: „Ц. к. рада шкільна краєва повідомляє, що окружні ради шкільні в періодичних справозданях з візитаций народних шкіл жалують ся, що декотрі рускі сьвященики неправильно удїляють науки релїгії в школах, а декотрі не хотять своїм власноручним підписом в лекцийнім дневнику потверджати, що они удїляли науки релїгії. Епископский ординарият знає добре, що духовеньство переняте великим значінєм науки релїгії і тої науки в церкви і в школї совістно удїляє. Але як показує ся з висше згаданих справоздань шкільних інспекторів, не у всїх школах народних побирає молодїж правильно науку релїгії, длятого еп. ординарият уважає за свій обовязок пригадати конечність точного і правильного удїлюваня науки релїгії в народних школах в такім порядку і числї годин, які для кождої школи приписано. Щоби духовеньство на будучність від подібних замітів освободити, наказує ся, щоби сьвященики кожду годину науки релїгії записували власноручно в дотичнім лекцийнім дневнику".

— **З Станислава** пишуть до „Руслана": Митрополит Шептицкий, повернувши в недїлю, 13. с. т. з інтронізациї еп. Пельчара з Перемишля по 11. годинї в ночи до Станиславова, відслужив в тамошній катедрі о півночи перед виставленими найсьвятїйшими Дарами, по гимнї сьв. Амврозия: „Тебе Бога хвалим", понтифікальну Службу Божу, сьпівану (в фелонї) при участи трох крилошан і численній асистї, при нечуванім здвизї і натовпі вірних — залявших по береги всї простори церкви, пресвитерию, хор, навіть обі захристиї. При ряснім осьвітленю газовім і сьвічковім, церков сьвіжо помальована і богато золочений Іконостас, сїяли в повнім блеску. — Прехороший сьпів скріпленого хору катедрального і незвичайна пора підносили високо настрій цїлого Богослуженя, котре почало ся Всеночним о год. 10. в ночи, а скінчило ся суплікацию о годинї пів до 4 рано. Численні санки перед церквою, з міста і з сїл, сьвідчили о великій участи. Місцева руска інтелїгенция явила ся в комплєтї, було много і приїздної. Явили ся також польскі дїдичі з сусїдства. Підчас служби Божої прочитано з амбона Папске Посланє о Спаситeлю, а до сьв. Тайн приступило так много людий, що ВИР. Митрополит майже цїлу годину розділяв сьв. Причастиє. Так само і в сам день Нового року, рано і пополудни, була церков битком повна. Новорічні благожеланя складали ВИР. Митрополитови представителї властий, рускі товариства, духовеньство і инші в мешканю крилошанина Литвиновича, де хвилево перед виїздом до Львова ВИР. Митрополит перебуває.

— **З перемиской епархії.** Завідательство парохії в Берегах дольних дек. устрицкого одержав о. Ів. Калиньский. — Сотрудництво в Новім місті одержав о. Теодор Крушиньский. — О. Ем. Трешневский, пресвитер архіепархії львівскої, принятий в канон. звязь перемиской епархії. — О. Вас. Козловский, сотрудник в Кракові, одержав відпуетку із звязи перемиской епархії на епархію станиславівску.

— **Кваліфікацийний іспит** на учителїв і учительки звичайних народних шкіл розпічне ся перед ц. к. комісиєю іспитуючою в Сокали дня 18 лютого 1901. Кандидати і кандидатки, що наміряють складати іспит, мають предложити поданє о припущенє до іспиту через свою верховну власть до сокальскої дирекциї до 5 лютого с. р. До поданя треба долучити: а) сьвідоцтво зрілости, або розрішенє від того-ж; б) доказ найменше дволїтного самостійного веденя науки в школах прилюдних або таких, що мають право прилюдности; в) декрети на занимані посади; г) короткий хід житя з вичисленєм книжок, з яких приготовлювано ся до іспиту, і треба подати послїдну почту при місцевости свого замешканя. Так поданє як і прилоги мають бути відповідно остемпльовані.

— **З тов. руск. ремісників „Зоря" у Львові.** Львівскі рускі ремісники, що громадять ся в товаристві „Зоря", заохочені торічним уданєм вечерниць, в роковини смерти Тараса Шевченка, постановили і сего року почтити ті роковини концертом, що відбуде ся вже дня 3. н. ст. лютого. Як довідуємо ся, старає ся сего року комітет, щоби ті вечерницї випали як найкрасше, і маємо надію, що наша Публика, так місцева, як і замісцева, явить ся численно на сїм концертї, не лише тому, що се вечерницї в роковини смерти Тараса, але дасть сим вираз своєї симпатиї для тов. „Зоря". Програма концерту буде оголошена пізнїйше.

— **Пригода на зелїзници.** Дня 13-го с. м. випали з шин два передпослїдні вози товарові при вїздї до стациї Камінка-Липник і потягнули за собою віз особовий 4 кляси, в наслїдок чого одна особа дізнала легкого потовченя в голову. З тої причини опізнив ся мішаний поїзд ч. 2252, їдучий до Львова, о півтретя години.

— **З мести.** Якийсь молодий хлопак, літ може 18, казав вчера викликати доньку тапіцера, мешкаючого при улици Крутій, Марію К., хорошу 17-лїтну дївчину, а коли она, не сподїваючись нїчого, вийшла, молодець той промовив до неї кілька слів по чески, а відтак облив єї вітрiолем і сильно попарив лице, груди і руки. Щастє ще, що дївчина замкнула в пору очи, бо булаби певно ослїпла. Дївчина з болю страшно закричала і упала на землю. Дївчинї на поміч прибігли родичі і чужі люди, а злочинець утїк. Єсть здогад, що він допустив ся злочину з мести. Марія К. була перед кількома тиждиями у своєї тети в Моравскій Остраві.

— **Пошести.** З причини сильної скарлятини, зарядило староство в Бродах замкненє тамошних народних шкіл і жидівских хайдерів на 14 днів.

— **Пригода театрального музики в різдвяну ніч.** До „Дїла" пишуть із Золочева про слїдуючу пригоду музики, члена орхестри руского театру, котрий перебуває в Золочеві. Перша скрипка нашої орхестри осиротїла, бо єї властителя заперли в колишнім королївскім замку, нинїшній „Івановій хатї". Вертаючи на сьвятий вечір з вечері о півночи попри тутешнє кладовище, вступив він відвідати могилу пок. Стечиньского, а вернувши звідти до ожидаючого перед брамою гостинного господаря, нї з сего нї з того пробив его ножем попід груди мало що не на смерть. Тепер ц. к. державний прокуратор скритикує сю его гру, чи се була „фантазия" чи „вариация". На кождий спосіб не весела се коляда.

— **Красне з'явище природи** було видко дня 4 с. м. в Арнав в Чехії. Около 6 год. вечером показали ся довкола місяця на вехіднім небі три прекрасні колеса дугові, що сьвітили чудово красними красками, яких красше не могла би показати і дуга при сьвітлї сонця. Найсильнїйше сьвітило ся середнє найменше колесо, а краски крайного колеса були вже слабі і не виразні. Цїле то з'явище було видко цїлу чверть години. На другий день о тій самій порі, показало ся инше сьвітлове з'явище. Виходячи від овиду тягнула ся через місяць і дальше в противну сторону довжезна ясна

та укладав собі в дусї з его уриваних заміток добру раду, над котрою міг би дома ще лише подумати, коли его око впало на якусь блїду женщину, що з дитиною на руцї стояла в сїнех. Задумана споглядала она на книговодця, як хотїла би его щось спитати, але немала до того відваги. Наконець — може бути, що добачила на его жовтім поморщенім лици якийсь прихильний вираз — пустила ся до него.

— Чи можу поговорити з паном Джірдльстоном, мій пане — спитала она кланяючись покірно — а може то таки Ви самі пан Джірдльстон?

Жінка тота була бідно убрана а очи єї були червоні і запухлі, як би від того, що дуже богато плакала.

Пан Джірдльстон єсть в своїй комнатї — сказав начальний книговодець ввічливо. — Не сумнїваю ся, що він Вас прийме, але мусите хвильку зачекати.

Як би то була якась із найзнатнїйших дам в шовках і з дорогими перами, які иноді заходили до контори, то він не був би чемнїйше відозвав ся до неї. Дух правдивої лицарскости щез на жаль в наших часах із великих мас і можна ще лиш часом стрітити его там, де его найменше сподїваємо ся.

Купець споглянув здивований і якось недовірчиво на увійшовшу, коли єї впустили до контори. — Сїдайте собі люба жінко — сказав він. — Чого Вам треба.

— Звиніть, пане Джірдльстон, я жінка Гудзона — відповіла она сївши собі на самий край якогось стільця. Она була змучена, бо находила ся прийшовши сего рана з дитиною із Степні.

— Гудзо — Гудзон — не можу пригадати собі того імени — сказав Джірдльстон, покивуючи задуманий головою.

Джім Гудзон, коли ще жив, був моїм мужем і служив довго за лодкаря на Вашім кораблі „Чорний Орел". Пішов на службу, щоби заробити трохи для мене і бідної дитини, а тепер вже его нема на сьвітї, спочиває бідачиско в рiцї Бонні, бо єму арматна куля урвала ногу, як то менї розповідав сокирник, котрий зашивав его в мішок а я би хотїла, щоби й менї смерть конець зробила.

Она зітхнула важко і стала хлипати від плачу затулюючись хусткою, а дитинка від того пробудила ся і стала протирати собі очи маленькими рученятками.

— Успокійте ся, люба жінко, успокійте ся, — сказав старший спільник. Він зміркував, що его син виворожив єму щось недоброго і зачисляв то в дусї за новий доказ того, як Ерза уміє вгадувати.

— Тяжке горе мене побило — розповідала Гудзонова, обтираючи собі очи, але від плачу все-таки не могла удержати ся. — Я довідала ся, що „Чорний Орел" пливе горі рікою, і длятого потягнула ся з послїдного, щоби для мого Джіма прилагодити добру вечерю — а він дуже любив яйця і шинку та повницю гіркого пива і кватирку коняку опісля до ґроґу, бо то була студїнь а до того він ще й приїхав з теплих краів. Відтак пішла я долї рікою, аж побачила, що пливе „Чорний Орел" причіплений до другого. Я знала добре ті два червоні паси, а відтак і чула з берега як верещали папуги. Я могла добачити голови кількох мужчин що виглядали з поза рампи і стала вимахувати хусткою, а один з них став і собі махати. То Джім — подумала я собі, пізнав свою жінку! — і я побігла туди, де знала, що они причалять до берега. Але що я була так зворушена, що ледви знала куди біжу та й ще мусїла розминати ся з людьми, що вертали з роботи, то прийшла аж тогди, коли корабель причалив був до берега. Тогди побігла я на корабель і перший чоловік, котрого я там стрітила, то був Санді Мекперзон, котрого я знала. — Де Джім? — крикнула я і біжу дальше, щоби борзенько вийти на передний поклад. А він вхопив мене за руку, коли я ішла попри него. — Заждіть, жіночко, заждіть! — Я подивила ся на него, а его лице споважнїло, і колїна як би під ним трясли ся. — Де Джім? — питаю. — Не питайте! — каже він. — Де він, Санді? — крикнула я. Не кажіть, Санді, ох не кажіть вже! Господоньку! Чи він що сказав, чи нї, я вже не знала, бо зімлїла і впала на поклад. А керманич привіз мене в дорожцї до дому а там чекала вже готова вечеря і пиво та все що він любив, а дитинка питає мене, де тато, бо я її розповідала, що він її щось привезе з Африки. А тепер погадати собі, що він спочиває в рiцї Бонні, ох, пане трохи менї серце не пукне.

— Тяжкий допуст божий — сказав купець покивуючи сивою головою. — Сумна вість. Та що вдієш, така вже воля божа, пані Гудзон. То має бути для нас осторогою, щоби ми не богато зважали на марноту сего сьвіта, а стремїли до висшої лїпшої цїли. Ми бідні сотворіня, котрі не далеко видимо, навіть найлїпші з нас уважають нераз зле за добре. Що нинї видає ся так сумним, може, коли лїпше придивити ся, показати ся таким, що довело до всего того добра, яке Вам Ваше житє принесло.

— Господь Бог нехай Вас благословить, пане! — сказала вдовиця обтираючи собі очи кінчиком своєї хустки. — З Вас дійстно добрий чоловік. Аж менї лекше, коли чую, як Ви так говорите.

— Ми всї двигаємо свою біду, як може-

смуга сьвітла, котра також сьвітила довго заким щезла.

— **Недискреция старшого кельнера.** Давнійший старший кельнер, котрий по тяжких трудах на службі в реставрацийних ваґонах на зелїзницях, доробив ся красного грона і осів тепер у Верві: у Франциї, любить розповідати о своїх давних подорожах в реставрацийних ваґонах на зелїзницях цілої Европи, та о тім, чого він в тих подорожах дожив. Він послугував мало що не всїм европейским монархам, і особливо цікаве есть его оповіданє про то, як роздають високі і найвисші достойники та богаті люди т. зв. „напиткове". — Богатий Хінець — каже він — дає напиткове не рахуючи гроший, дає з одинаковою байдужностию 20 сотиків або й 20 франків. Японець, при своїй доброті і скромности, есть дуже щедрий. Американець привик вже з дому давати грубе напиткове. Француз буває примховатий, але й пожалує. Анґлієць буває або скупий або щедрий, середини не знає. Німець, Росиянин, Данець, Іспанець і Бельґієць не питають про гроші, коли в дорозї, але за то щадять дома знову, коли вернуть. А тепер монархи. Леопольд II, король бельґійский, дає звичайно люйдора (20 К.), князї Орлеаньскі дають по 25 франків (25 К.); кн. Фердинанд болгарский 20 до 50 франків; німецкі пануючі дають по 20 марок (24 К.); російскі вел. князї, як до їх примхи, аж до 20 франків. — Президент Крюґер дав 10 франків, а его великий противник Чемберлен — 50 сотиків, Сельсбері 2 франки. Феликс Фор давав 100, Саді Карно 40 франків, теперішний президент французкий есть чоловіком дуже ощадним і дає лиш 1 до 2 франків. — Найбільше не люблять кельнери анґлійского наслідника престола князя Уельского, бо той не дає нічого, а справу напиткового каже залагоджувати свому „куререви", а той панок, знов не знати, чи з волї свого пана, чи без неї, есть страшенним скупарем.

— **Померли:** О. Теодор Ріпецкий, катихит женьских народних шкіл в Самборі і директор тамошної „Ризниці", д. 14 с. м. в 40-ім році житя, а 16-ім сьвященьства; — о. Іларий Валявский, парох Тейсарова, стрийского повіта, дня 13. с. м. в 62-ім році житя а 32-ім сьвященьства; — Юлїя з Данкевичів Заячківска, вдова по урядникови, в Станиславові дня 7 с. м. в 70-ім році житя; — Целина з Купцевичів Петрасевичева, вдова по сьвященику, дня 13 с. м. в Глинянах, в 47-ім році житя; — Максимилїян Завадецкий, вислужений поборець податковий, дня 9. с. м. у Львові, в 76-ім році житя; — Яков Лукіянович, почтмістр в Городници, гусятиньского повіта, дня 26. грудня.

Штука, наука і література.

— **„Літературно-Наукового Вістника"** книжка перша, за січень 1901 р. (річник четвертий, том тринацятий) містить в лїтературній части: „Наш альбом" поезиї Днїпрової Чайки, А. Б. О. Надї Кибальчич, В. Залїзняка, П. Дмитренка, Івана Рекуна (селянина) і пок. Михайла Петрушевича. „Моє слово", В. Стефаника. „Над морем", оповіданє Лесі Українки. „Мінятюри": І. Чари, II. Згадка, III. Пташки, Я. Жарка: Ich grolle nicht, В. Тарчаньского; Хмельницкий і ворожбит, І. Франка. „Перша Треба" Із записок сьвященика Т. Добряньского. „Більмо". Образок із гуцульского житя Марка Черемшини. „Із поезий Вл. Соловйова" I.-XV. „Із циклю сцен „При столї" Жанни Марні" I.-IV. „Притчі про початок авторітету, Мультатулї. Із славяньских поетів", переспіви П. Граба. „Із „Фантазий реаліста" Лінкея (проф. Й. Поппера) I.-XV. — В науковій части находять ся: „Вік нашої землї", Івана Раковского, „Споминн про Федьковича" зібрав Роман Заклиньский. „Дещо з сучасного російского житя", Ф. Майкута. „Наукові листки. Олександер Яков Колиський", некрольоґ, І. Франка. „Людвік Якобовский, некрольоґ, Ос. Маковея. „Останні години житя, смерть і похорон Ол. Кониського" Серг Єфремова. „Хроніка і бібліоґрафія".

Господарство, промисл і торговля.

Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Зелїзниця льокальна Триест-Паренцо. Після оповіщеня, заміщеного у Віденьскій Ґазеті (Wiener Ztg.) мають бути роздані роботи підторові, торові і будинки на маючій ся побудовати частковій, вузкоторовій (76 цм.) простороні Бує-Паренцо зелїзниці Триест—Паренцо. Оферти буде приймати ся найпізнійше до 31 січня 1901 в полудне, в протоколї подавчім ц. к. Міністерства зелїзниць у Відни. Близші условя і пляни можна переглянути в департаменті 18 ц. к. Міністерства зелїзниць і в ц. к. управі будови в Триесті (Via Belpoggio Nr. 2).

мо — говорив старий купець дальше. — Один більше, другий менше. Нинї черга на Вас, завтра може на мене. Але стремім до висшої цїли, а тягар нашої журби не буде так великий, щоби ми аж під ним упадали. Але тепер, пані Гудзон, мушу Вас попрощати. Будьте переконані, що менї Вас дуже жаль.

Жінка встала і сама не знала, що їй робити, стояла хвильку, як би хотїла ще щось сказати.

— А коли можу дістати гроші, які ще Джімови належать ся? — спитала она дрожачим голосом. — Я майже все вже з хати позаставляла а дитина та й я не маємо вже що їсти.

— Гроші, які належать ся Вашому чоловікови? — сказав купець витягнувши книгу з шафки і перевертаючи в ній борзо картки — менї здає ся, що Ви помиляєте ся, пані Гудзон. Побачимо — Демзон, Діффільд, Еверард, Ффрансіс, Ґреґорі, Гунтер, Герді. — Ага, от і — Гудзон, лодкар з „Чорного Орла". Єго платня, як виджу, була по пять фунтів на місяць. Подорож тревала вісім місяців, але корабель був лиш півтретя місяця в дорозї, коли Ваш чоловік помер.

— То правда — сказала вдовиця споглядаючи з обавою на довгі ряди чисел в книзї.

— Розуміє ся, що контракт кінчить ся зі смертию, так що фірма винна Вам аж до того часу дванайцять фунтів і десять шілїнґів. Тимчасом виджу з моєї книги, що Ви за тих вісім місяців діставали половину платнї. Отже Ви дістали від фірми двайцять фунтів і длятого винні їй ще сім фунтів і десять шілїнґів — закінчив старший спільник з тріюмфуючою міною. — Коли Вам буде лїпше поводити ся, то віддасте, але тепер чей не можете вимагати того, щоби ми Вам ще й дальше давали запомогу.

— Колиж бо, пане, ми не маємо що й в рот взяти — сказала пані Гудзон зітхнувши важко.

— То сумно, дуже сумно. Але ми не можемо на то нїчого порадити. Ваш власний розум мусить Вам то само сказати, що я Вам ось тут пояснив. Бувайте здорові. Желаю Вам як найбільше щастя і маю надїю, від часу до часу дасте нам знати як Вам жиє ся. Ми не забуваємо нїколи про родини тих, що у нас служать.

Пан Джірдльстон отворив двері а бідна мала жінка з дитиною на руці ледви що могла ще удержати ся на ногах, коли переходила через контору.

Коли вийшла на двір, стануди її очи стовпом і она як би без душі споглядала довкола себе. Начальний книговодець, що стояв в дверох споглядав на ню з сочувством. Відтак обернув ся і глипнув до контори. Езра Джірдльстон занятий був як-раз якимсь обрахунком а прочі писарі працювали також дуже пильно. З несьміливим усьміхом підійшов він до жінки, всунув її щось в руку а відтак вернув чим скорше до контори з поважним лицем, як колиб цілою душею інтересував ся новими справами фірми.

Бувають спекуляциї, о котрих купцям навіть і не снить ся. Може тої тяжко заощадженої пів корони [1]) принесе тобі, Томо Гільра більше зиску як тих двайцять і пять фунтів твому принципалови.

(Дальше буде.)

[1]) Англійска корона = 5 шілїнґів = 6 К. австр.

Перевіз худоби з Галичини і Буковини до Відня. З днем 1 січня 1901 входить в житє нова тарифа, часть II. для перевозу рогатої худоби, свиней і овець яко посилки звичайні зі стаций ц. к. австр. зелїзниць держав. в Галичині і Буковині до Відня Ст. Маркс і до Відня-дворець зелїзниці північної.

Галицко-віденьский звязок зелїзничий З днем 1 січня 1901 входить в житє додаток I до тарифи, часть II з дня 1 серпня 1900, містячий в собі доповненя і зміни специяльних постанов тариф стацийних для перевозу товарів, як також тариф виїмкових і спису речинців достави.

Телеґрами.

Париж 16 січня. В палаті послів розпочала ся вчера розправа над предложенєм закона о конфіскованю монастирских маєтків.

Париж 16 січня. Делькассе заперечує, немов би був намір іменувати для Пекіна иншого посла в місце дотеперішного посла Пішона.

Новий Йорк 16 січня. Бюро Райтера доносить з Пекіну, що князь Чін мав повідомити хіньского цісаря, що посли протестують против намірепого іменованя Чаптітуна повновластником на місце Лїгунчана, бо Чаптітун звістний з ворожого настрою для чужинців. Лїгунчан знов поважно занедужав. Кажуть, що терпить на недугу Брайта.

Льондон 16 січня. Міністерство війни намірає вислати до полудневої Африки сильні віддїли охотничої кінноти.

Новий Йорк 16 січня. З Пекіну доносять з дня 14 с. м.: Кн. Чін заявив дипльоматичному тїлу, що мировий договор вже підписаний, але не може бути врученний перед середою, а то з причини трудности одержаня цісарскої печатки. Росияни віддали зелїзници Німцям.

Білгород 16 січня. Наглий приїзд кн. Фердинанда болгарского на сербский двір в Нишу, по его стрічи в суботу у Відни з наслїдником чорногорского престола кн. Данилом, лучать тут з наміреним супружем кн. Фердинанда з княжною Ксенєю чорногорскою.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).